

Arrest

nr. 231 611 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X en die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de grenscontroleambtenaar van 8 januari 2020 houdende enerzijds de terugdrijving en anderzijds de intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ZAMAN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICAUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn.

Op 8 januari 2020 is zij vanuit Abidjan (Ivoorkust), met haar minderjarige zoon, met de vlucht SN300 op de luchthaven van Zaventem aangekomen. Zij was in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum, afgeleverd door de Italiaanse overheden.

Zij werd tegengehouden door de grenscontroleambtenaar. Aan de grenscontroleambtenaar verklaarde zij dat zij onderweg was naar Italië. Enerzijds zou ze naar Italië reizen voor toeristische doeleinden en anderzijds om een bezoek te brengen aan haar echtgenoot, tevens ook de vader van haar kind, die in Italië over een geldige verblijfstitel beschikt en er werkt en woont. Ze werd begeleid door de neef van haar echtgenoot.

Op 8 januari 2020 nam de grenscontroleambtenaar de beslissing tot terughrijving en de beslissing tot intrekking van het visum. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij is van haar vrijheid beroofd met het oog op een terughrijving na intrekking van het visum. Een repatriëring was reeds voorzien op 19 januari 2020, doch werd uitgesteld naar aanleiding van huidige vordering. Het is aldus duidelijk dat de tenuitvoerlegging imminent is. Verder verblijft zij thans in een woonunit met haar minderjarig zoontje. Aldus bevindt zij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

2.2.4. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt aangenomen. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 21, lid 1; 34, 2 juncto 32, 1, a), ii) en iii) en 34, 4, van de Visumcode, van artikel 6, lid 1, c) van de Schengengrenscore, van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de discretionaire beoordeling door de Italiaanse vertegenwoordiging in Abidjan en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij stelt dat de motivering die gehanteerd wordt door de verwerende partij om haar beslissingen te baseren op enerzijds artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet en anderzijds artikel 34 van de Visumcode, niet afdoende is. Ze betoogt dat de beslissingen geen rekening houden met stukken die door haar werden voorgelegd bij haar visumaanvraag. Ze meent dat de beslissingen indruisen tegen de discretionaire beoordeling door de Italiaanse vertegenwoordiging in Abidjan. Ze stipt aan dat haar een visum type C werd afgeleverd door de Italiaanse vertegenwoordiging in Abidjan. Aldus oordeelde deze discretionair dat alle voorwaarden in hoofde van de verzoekende partij vervuld waren, daarin begrepen de voorwaarden gelieerd aan het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf. Ze vervolgt dat het doel tweeledig was: zowel familiaal, als toeristisch. Ze stipt aan dat de familiebanden voldoende bewezen werden aan de hand van stukken, zodat het doel van de reis bewezen is. Het gegeven dat zij in Italië zou verblijven bij haar echtgenoot doet volgens haar geen afbreuk aan het toeristische doel van de reis. Haar echtgenoot zou haar in Italië rondleiden. Ze merkt ook nog op dat het adres van haar echtgenoot werd gevoegd bij de visumaanvraag. Ze ontkent niet dat ze het adres, noch de stad waar hij woonachtig is kende, doch dat hoorde ze volgens haar niet te kennen aangezien haar echtgenoot haar zou opwachten aan de luchthaven in Venetië. In het geval van problemen was zij hoe dan ook in de mogelijkheid om hem te bellen. Wat betreft het gebrek aan een terugkeerticket verklaart ze dat haar echtgenoot zou instaan voor de aankoop van de terugkeertickets. Bovendien wijst zij erop dat haar minderjarig zoontje regelmatig school loopt in Ivoorkust en derhalve dient terug te keren om zijn lessen te volgen. Verder betwist zij dat ze niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Haar echtgenoot heeft zich garant gesteld voor haar en haar zoontje en ook deze stukken werden gevoegd bij de visumaanvraag. Deze garantstelling werd aanvaard door de Italiaanse vertegenwoordiging zodat het niet aan de grenscontroleambtenaar toekomt om het visum in te trekken bij gebrek aan bewijs van voldoende bestaansmiddelen. De garantstellingen zijn immers geldig tot midden maart 2020.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond

waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de motivering in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855.) Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De juridische grondslag van de beslissing tot terugdrijving is artikel 3, lid 1, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een

derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven; (...)

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

Wat betreft de beslissing tot intrekking van het visum is deze gebaseerd op artikel 34 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.

3. Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven worden van de intrekking in kennis gesteld.

4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.

5. Indien een visum wordt nietig verklaard of ingetrokken, wordt daarop het stempel „NIETIG VERKLAARD” of „INGETROKKEN” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk „latent-beeldeffect” en het woord „visum” ongeldig gemaakt door middel van een doorhaling.

6. De beslissing tot nietigverklaring of intrekking van een visum en de gronden waarop deze is gebaseerd, wordt aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

7. Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

8. Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.”

Wat betreft de feitelijke elementen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen motiveert de verwerende partij:

“het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. betrokkene reist samen met haar minderjarige zoon en verklaart voor toerisme en een bezoek aan haar echtgenoot, woonachtig in Italië, naar Italië door te reizen. Ze legt doorreistickets naar Venetië (Italië) voor. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten in Italië. Ze verklaart tijdens haar verblijf bij haar echtgenoot te zullen verblijven doch kent niet zijn adres of stad waar hij woonachtig is. Verder is ze niet in het bezit van terugkeertickets en beschikt ze over geen enkel financieel middel om deze aan te kopen. Zodoende kan ze niet aantonen dat zij de verblijfs- en geldigheidsduur van de visa zal respecteren.

U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis

naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen. Betrokkene beschikt over geen enkel financieel middel voor een voorgenomen verblijf van één maand (eigen verklaring) met twee personen in Italië. Ze is niet in het bezit van een officiële garantverklaring en dient dan volgens de geldende richtbedragen van Italië over een vast bedrag van 118,79 euro + 17,04 euro/persoon/dag te beschikken.”

De verzoekende partij stelt dat de Italiaanse overheid discretionair oordeelde dat alle voorwaarden in haar hoofde zijn vervuld, daarin begrepen de voorwaarden gelieerd aan het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf en de vereiste middelen van bestaan.

Naast de hiervoor geciteerde bepalingen zijn ook de volgende bepalingen van de Visumcode en de Schengengrenscore relevant:

Artikel 14, 1 van de Visumcode luidt als volgt:

“Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:
a)documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b)documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c)documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;
d)informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.”

Artikel 21,1 van de Visumcode luidt als volgt:

“1 Bij het onderzoeken van aanvragen voor een eenvormig visum wordt nagegaan of de aanvrager aan de inreisvoorwaarden als omschreven in artikel 5, lid 1, onder a), c), d), en e), van de Schengengrenscore voldoet en wordt bijzondere aandacht geschonken aan de toetsing van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie of een risico voor de veiligheid van de lidstaten vertegenwoordigt, en met name, of de aanvrager het voornemen heeft het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór de geldigheidsduur van het aangevraagde visum verstrijkt.”

Artikel 24,1 van de Visumcode luidt als volgt:

“1 De geldigheidsduur van een visum en de lengte van het toegestane verblijf worden gebaseerd op het onderzoek als bedoeld in artikel 21.”

Artikel 32, lid 1, van de Visumcode:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...);

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

Artikel 6 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

- i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;*
- ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;*
- b)[...];*
- c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;*
- d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;*
- e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”*

In casu heeft de verzoekende partij een visum type C verkregen van de Italiaanse overheden, zodat aangenomen kan worden dat de Italiaanse overheden aan de hand van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken van mening waren dat zij het doel van haar voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden heeft kunnen staven en dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikte. De Raad wijst er echter op dat het feit dat men een visum kan verkrijgen, niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen intrekken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Het volstaat voor de binnenkomst aldus niet dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Wel moet de grenscontroleambtenaar in alle redelijkheid hebben kunnen vaststellen dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden is voldaan. Ook artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat de grenscontroleambtenaar uitdrukkelijk toe om aan de grenspost een aantal verificaties door te voeren omtrent *“het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf”*. Zo voorziet artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden, ook al beschikt de gecontroleerde over een geldig Schengenvisum type C. Uit deze bepalingen blijkt immers dat de met grenscontrole belaste overheden kunnen controleren of de vreemdeling over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf of voor de doorreis naar een derde staat en dat zij de vreemdeling kunnen vragen om, “zo nodig”, documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en van de verblijfsomstandigheden. De gemachtigde, die *in casu* optreedt als de met grenscontrole belaste overheid, beschikt ter zake derhalve over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit motivering van de bestreden beslissingen, maakte de verzoekende partij, die zich voor het eerst aanbood aan de buitengrenzen van het Schengengrondgebied, aan de grensdoorlaatpost van de internationale luchthaven te Zaventem, het voorwerp uit van de hierboven beschreven controle. Op grond van deze controle heeft de grenscontroleambtenaar besloten dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en dat zij evenmin beschikt over de voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf.

De Raad merkt vooreerst op dat hij zich bij zijn wettigheidstoezicht niet in de plaats mag stellen van het bevoegde bestuur, doch hij kan wel nagaan of de met grenscontrole belaste overheid haar bevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend en of haar oordeelsvorming berust op een zorgvuldig onderzoek van de voorliggende feiten. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de motieven die in de bestreden beslissing zelf zijn veruitwendigd. De Raad kan immers niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, de besluitvorming van het bestuur beoordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de bestreden akte zelf mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende verklaringen heeft afgelegd:

- Ze verklaart voor toeristische doeleinden naar Italië te gaan en voor een bezoek aan haar echtgenoot.
- Ze verklaart in 2016 met haar echtgenoot gehuwd te zijn. Met deze echtgenoot zou ze reeds in 2008 een kind hebben gehad ; het betreft de jongen die met haar meereist.
- Naar eigen zeggen zou de vrouw voor ongeveer een maand in Italië verblijven. Ze zou overnachten in het huis van haar echtgenoot, die in Italië woont. De vrouw kan geen terugkeerticket voorleggen.
- De vrouw verklaart dat haar echtgenoot (en papa van de jongen) de Italiaanse nationaliteit heeft."

Verder blijkt uit hetzelfde verslag dat de grenscontroleambtenaar de volgende vaststellingen doet:

- Ze wordt begeleid door de neef van haar echtgenoot, dewelke in het bezit is van zijn paspoort van Burkina Faso en een geldige Italiaanse verblijfstitel.
  - De vrouw heeft geen bestaansmiddelen bij zich.
  - De vrouw heeft handbagage bij zich en 1 stuk ingecheckte bagage.
  - Het is de eerste keer dat betrokkene en haar zoon naar het Schengengrondgebied afreizen.
  - Betrokkene kan ons enkel de naam van haar echtgenoot geven. Waar hij precies woont kan ze niet zeggen, zelfs de stad niet waar hij woont.
  - Ze zegt dat haar echtgenoot het terugkeerticket gaat regelen.
  - De vrouw verklaart momenteel geen werk te hebben.
  - Eerst verklaart de vrouw dat de jongen de toelating van de school heeft gekregen om te reizen, doch als wij haar om een bewijs hiervoor vragen, richt ze zich tot haar begeleider en verandert daarna haar verklaring door te zeggen dat ze momenteel in verlof zijn en dat de jongen in vakantie is.
  - Betrokkene kan ons geen enkel document overhandigen dat haar toeristisch reismotief en/of familiebezoek kan aantonen. Als wij haar vragen of ze een telefoonnummer van haar echtgenoot heeft, zegt de vrouw dat haar telefoon stuk. Ze is volledig afhankelijk van haar begeleider. Deze kan ons wel een telefoonnummer van haar vermeende echtgenoot geven.
  - Nadat wij de begeleider hebben laten beschikken, biedt deze zich kort nadien toch nog aan bij een grenscontroleur en overhandigt een hele stapel documenten, waarvan er enkele worden toegevoegd in bijlage:
- Een huwelijksakte van betrokkene en haar echtgenoot die in Italië woont, de geboorteakte van hun kind (de jongen die meereist), een kopie van de Italiaanse identiteitsdocumenten van de echtgenoot, een oude tenlastenneming uit 2018 waaruit blijkt dat ze reeds geprobeerd zouden hebben om in het kader van een familiebezoek naar Italië af te reizen, een verklaring van de echtgenoot in het kader van een gezinshereniging.
- Het is frappant dat de begeleider in het bezit is van deze documenten en niet de echtgenote zelf en dat hij bovendien beter op de hoogte blijkt van de hele situatie van haar echtgenoot. Al deze elementen wijzen erop dat betrokkene met haar toeristisch visum en dat van haar zoon eigenlijk naar Italië wil reizen om haar echtgenoot definitief te vervoegen."

Waar de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij geen toeristische trekpleisters kent of bezienswaardigheden kent en geen toelichting kan geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten, stelt de Raad vast dat zulks niet blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij, noch uit de vaststellingen van de grenscontroleambtenaar. Er blijkt enkel dat ze geen enkele documentatie bij zich heeft die haar reismotief kan staven. Evenwel blijkt uit de vaststellingen van de grenscontroleambtenaar dat de verzoekende partij verklaarde dat ze niet enkel voor toeristische doeleinden naar Italië zou reizen maar ook om een maand bij haar echtgenoot te verblijven. Ter staving van haar betoog werden, weliswaar pas na de afloop van het verhoor en middels de interventie van de begeleider, haar huwelijksakte voorgelegd, alsook een kopie van de identiteitsdocumenten van haar echtgenoot. Uit geen enkele vaststelling kan afgeleid worden dat er getwijfeld wordt aan het huwelijk van de verzoekende partij. Aangezien de verzoekende partij van plan was om haar echtgenoot, die in Italië woont te vervoegen, is het niet ondenkbaar, noch kennelijk onredelijk, dat de echtgenoot haar in Italië zal rondleiden. Daarentegen lijkt het *prima facie* kennelijk onredelijk om van de verzoekende partij, die haar echtgenoot, die in Italië woont, gaat vervoegen, te verwachten dat ze zelf over reisdocumentatie beschikt.

Ook wat betreft de onwetendheid van de verzoekende partij aangaande de woonplaats van haar echtgenoot, lijkt de bestreden beslissing *prima facie* kennelijk onredelijk. De verzoekende partij verklaarde weliswaar de woonplaats niet te kennen, maar legde via de neef van haar echtgenoot, die haar bij haar reis begeleidde documenten neer waarop het adres van de echtgenoot duidelijk vermeld staat. Bovendien kon ze ook het telefoonnummer van haar echtgenoot geven. De verklaringen van de verzoekende partij samengenomen met de documenten die zij wel kon voorleggen, zijn *prima facie* voldoende om te bewijzen dat ze wel degelijk haar echtgenoot gaat vervoegen.

Voor wat betreft de vaststelling dat ze niet over een terugkeerticket beschikt en dat ze niet over financiële middelen beschikt om dit aan te kopen, zodoende dat ze niet kan aantonen dat ze de geldigheidsduur van het visum zal respecteren, stelt de verzoekende partij dat haar echtgenoot haar een retourticket zal aankopen. Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een document ten bewijze van de tewerkstelling van haar echtgenoot. Hieruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij solvabel is. Tevens legt ze ook scholingsbewijzen voor van haar minderjarig kind en verklaart ze dat ze geenszins de bedoeling heeft om in Italië te blijven daar haar kind school loopt in haar thuisland. Het is niet duidelijk of deze stukken ook aan de grenscontroleambtenaar werden voorgelegd. Uit het verslag blijkt dat er een stapel documenten werden neergelegd, maar slechts enkele worden vermeld en gevoegd aan het verslag, zodat de Raad geen duidelijkheid heeft over de informatie die aan de grenscontroleambtenaar werd voorgelegd. Aangezien de verzoekende partij verklaarde een maand in Italië te verblijven bij haar echtgenoot, is het *prima facie* mogelijk dat haar echtgenoot haar alsnog een retourticket zal aankopen. De verwerende partij lijkt *prima facie* geen rekening te hebben gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij dat zij bij haar echtgenoot gaat verblijven. Er zijn geen gegevens voorhanden in het administratief dossier waaruit zou blijken dat de verzoekende partij zich niet zou houden aan de geldigheidsduur van het visum. Het louter gegeven dat er twee jaar geleden reeds een garantstelling was voor een familiaal bezoek of dat de echtgenoot reeds in 2018 een gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend doet hier geen afbreuk aan. De grenscontroleambtenaar heeft zelf vastgesteld dat het de eerste keer is dat de verzoekende partij en haar zoon naar het Schengengebied reizen.

De Raad stelt dan ook vast dat de grenscontroleambtenaar op het eerste gezicht op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot het besluit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Aangezien de bestreden beslissing berust op twee afzonderlijke motieven, die elk op zich reeds terugdrijvingsmaatregel kunnen verantwoorden, moet eveneens worden onderzocht of de bestreden beslissing alsnog overeind kan blijven op grond van artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, met name dat de verzoekende partij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland. De verzoekende partij brengt hiertegen in dat zij geen bestaansmiddelen nodig heeft omdat zij bij haar echtgenoot gaat verblijven die haar zal – en gelet op de huwelijksverplichtingen zelfs moet – onderhouden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat de verzoekende partij geen enkel bestaansmiddel heeft en dat zij "*Hierdoor (...) niet (voldoet) aan de geldende richtbedragen voor Italië nl . 118,79 euro +17,04 euro/per dag/per persoon*". Uit niets blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij gehuwd is met een Italiaanse man, hetgeen in overeenstemming is met de vermelding "*Famiglia/amici GF-gratis/Fam.UE*" die op de visumsticker is aangebracht. In tegendeel geeft de geboden motivering blijk van een gestandaardiseerde beoordeling door enkel te stellen dat de verzoekster niet voldoet aan het algemeen geldende richtbedrag voor een reis naar Italië. Dat het niet enkel om een toeristisch reisdoel gaat maar wel om een familiebezoek, wordt hierbij op geen enkele wijze in rekening gebracht.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), moet worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering.

Artikel 6, lid 4 van de verordening nr. 2016/399 van het Europees parlement en de Raad van 9 maart 2016 van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (de Schengengrenscore) bepaalt als volgt:

"4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. [...]"

Aangezien uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening heeft gehouden met het concrete reisdoel (niet enkel een toeristisch verblijf, maar tevens ook het verblijf bij de Italiaanse echtgenoot), ligt op dit punt op het eerste gezicht een onzorgvuldige afweging voor van de relevante gegevens waarover de gemachtigde beschikte.

De Raad stelt *prima facie* vast dat de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn. De grenscontroleambtenaar toont *prima facie* niet aan dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de afgiftevoorwaarden van het visum, noch dat het doel en de verblijfsomstandigheden onvoldoende zijn aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

Dienvolgens is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij zet uiteen wat volgt:

“Overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 vraagt verzoekster de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. De intrekking van het visum en een terugnrijving zou voor verzoekster ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengen.

In arrest nr. 56.201 van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d. 17 februari 2011, staat te lezen:

“Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat – opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat – de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.”

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals het zich voordoet, dient in zijn geheel in aanmerking te worden genomen, zodat niet elk aspect ervan op zich ernstig hoeft te zijn. Ook subjectieve elementen, zoals ervaringen in gemoed of gevoelens, kunnen hierin een rol spelen, zonder dat het nadeel door iedereen in gelijke omstandigheden op gelijke wijze wordt ervaren (RvS 15 april 1996, nr. 59.077, VANNESTE; RvS 2 mei 1996, nr. 59.474, PEPELS). De actuele vrijheidsberoving na intrekking van het visum en een navolgende terugnrijving zouden ontegensprekelijk een eigen en persoonlijk moeilijk te herstellen nadeel vormen voor de persoon van verzoekster in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon, daar de tijdelijke hereniging met hun echtgenoot/vader in Italië aldus onmogelijk zou worden.

Het moeilijk herstelbare karakter volgt eveneens uit het gegeven dat het voor verzoekster en haar minderjarige zoon uiterst moeilijk zou zijn om (spoedig) opnieuw naar Italië te reizen, gezien de visumprocedure dan geheel opnieuw zou moeten worden doorlopen. Zoals bevestigd door Uw Raad in arrest 177.262 van 31 oktober 2016, wordt overeenkomstig artikel 34, 8 van de Visumcode, “informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening”. Verzoekster riskeert dan ook een bijkomend moeilijk te herstellen ernstig nadeel op te lopen bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, aangezien het aannemelijk is dat zij bij een verplicht uitstel van haar vakantieplannen, uitgelokt door een kennelijk onredelijke en incorrecte beoordeling van de verwerende partij, zal botsen op de weigering van afgifte van een nieuw Schengenvisum daar een eerder gelijkaardig visum aanleiding heeft gegeven tot het treffen van beslissingen tot terugnrijving en annulering van het visum.

Het behoeft weinig betoog dat ook de actuele vrijheidsberoving een bron van aanzienlijk psychisch lijden vormt voor zowel verzoekster als haar minderjarige zoon en dat deze situatie door beiden als bijzonder traumatisch wordt ervaren, wat een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel vormt.

Een terugnrijving zonder voorafgaande adequate belangenafweging door de Dienst Vreemdelingenzaken, zal eveneens leiden tot schending van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekster en haar minderjarige zoon. Immers zou ook hun recht op privé- en gezinsleven aldus volledig worden miskend, gezien de mogelijkheid hen zou worden ontnomen om zich tijdelijk te herenigen met hun echtgenoot/vader en tijdelijk samen met hem een deel van Italië te verkennen. De ernst van het nadeel is klaar en duidelijk. Ook het moeilijk herstelbare karakter ervan staat vast. Gezien een uitzetting aldus een inbreuk zou vormen op onder meer het door artikel 8 van het EVRM beschermde grondrecht op eerbiediging van privé- en gezinsleven, is in casu aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen, ernstig nadeel voldaan.

Verzoekster meent dat de ernst van de door haar aangevoerde middelen eveneens blijkt uit alle middelen aangevoerd inzake de gegrondheid van het beroep.

Een terugnrijving zou voor verzoekster en haar zoon dan ook duidelijk een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengen. Het behoeft geen betoog dat de schorsing het nadeel kan wegnemen of verhinderen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.”

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak, waarbij de verzoekende partij, in het bezit van een geldig visum voor een verblijf in Italië, de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd, wordt vastgehouden en waarbij haar visum wordt ingetrokken op grond van een onzorgvuldig onderzoek, moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

De Raad wijst er nog op dat in de huidige stand van de rechtspraak een beslissing tot teruggrijping beschouwd wordt als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure tot nietigverklaring aan de verzoekende partij niet het nodige rechtsherstel zal kunnen bieden.

Daarbij komt dat de eerste bestreden beslissing gepaard gaat met een tweede bestreden beslissing, houdende de intrekking van het visum. De intrekking van het visum heeft niet enkel tot gevolg dat de verzoekende partij niet langer het recht heeft het Rijk binnen te komen, maar ook dat de informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum zal worden ingevoerd in het Visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 13 van de VIS-Verordening (Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf). Artikel 23.1 van de VIS-Verordening laat toe deze gegevens tot vijf jaar te bewaren.

De verzoekende partij dreigt zich aldus geconfronteerd te zien met het risico dat bij latere visumaanvragen de signalering in het VIS in rekening wordt gebracht.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt in die omstandigheden dan ook aanvaard.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de grenscontroleambtenaar van 8 januari 2020 houdende enerzijds de teruggedrijving en anderzijds, de intrekking van het visum, worden bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J. CAMU